

Zsille Gábor

Származástan

Egy szappangyári munkás
és egy mosónő nászából
megszületik a század
legnagyobb magyar költője

Kiskőrösön egy cseléd,
ki magyarul törve beszél,
és férje, a mészáros
nemzenek egy örök zsenit

Rácegrespusztán felsír
a puszták népének fia,
egy pásztor és egy bognár
cseléd unokája, Gyula

A celldömölki járás
félreeső falujában
ül az iskolapadban
a bóbitás Sándor

Felsőiszkáz legszélén
születik két Kossuth-díjas,
a glóriás László
és testvéröccse, István

Erre nincs magyarázat,
csak a vers ősröbbanása,
nem térképezhető fel
a líra genetikája

Műtermi beszéd

Németh János keramikus házában

Látjátuk feleim szümtükkel, mik vogymuk:
isa, agyag és samott vogymuk.

Mennyi malaszttal teremtett minket
a hatalmas ősőreg kemence,

hogyan olvasztott, égetett létre
a kozmosz, a végtelen izzó öle.

Mindenség-katlan, mindenség-kamra,
tűzből és álmokból tapasztott bölcső,

egerszegi éden a Nap és a Hold,
a rend és a ritmus korongján,

az szült meg minket, az adott formát,
ébresztett sorsunk leglényegére.

Bizony, egyetlen kerámia sem
kerülheti el ezt a parázsló vermet.

*

Látjátok, feleim, mik vagyunk:
agyagmáz és samott vagyunk.

Két kézfej nászának, tíz ujjbegy táncának,
csuklók és izmok hajlongásának

dermedt-szép ivadékai vagyunk,
egy fennvaló mester gyermekei,

szenvedélyének látomásai, nem csupán
csempe és alak és falkép.

Vagyunk agár, oroszlán, kentaur és párja,
ablak, bivaly, gubbasztó faun,

busók, solymász, leány a lovon,
vagyunk a törvény, az esztétika

egy derűs gazda birodalmában.
Leszünk neki segedelmére Urunk színe előtt.

Badacsony

Esteledik, a kőteraszt díszítő
örökzöldből előbújik a gyerekkor,
a régi álom, ülni a hegyen egy
át nem élt, de százszor elképzelt szüretkor,

már tele a kád, és ragacsos minden
puttony, a bazalt présháznál koccintani
napszálltakor, pihenni a diófák
alatt, hinni, a jelen lassabb, mint ami

volt, mint ami jön, októberi álom
egy szüretéről, ott vannak velem a holtak,
nyúlnak a fürtért, de csupasz a tőke,
a sor, a madarak mindent elraboltak,

a kőteraszt díszítő örökzöldből
előbújik egy kert, egy ősz, egy veranda,
apám s anyám árnya – ha versbe írnám,
a rejtelemből csak néhány tény maradna,

a pasztell árnyalatokból néhány folt,
az időtlen hegyből az elmúlás tája
s a hit, hogy az elhullajtott szemekből
összerakható a teljes szőlőtábla – –

Néhány kendőzetlen szó a lét gyötrelmeiről

Aki versben vagy prózában
azt állítja: nyári estén
andalgott egy kastélyparkban
Szigligeten vagy Szelestén,

aki a friss lapjegyzetét
azzal kezdi: Mocsoládon
almafák közt Camus-esszét
olvasott egy hintaágyon,

aki arról anekdotáz,
hogy májusban három hetet
egy parasztház tág udvarán
zavartalan elmélkedett

Kierkegaard-ról meg a létről,
lepipálva minden jógit –
az nem lehet derék ember,
száz százalék, hogy csak lódít:

mert egy tanyán, egy ligetben,
továbbá egy almáskertben
a költőnek nincsen nyugta,
minden percben csapkod, rebben,

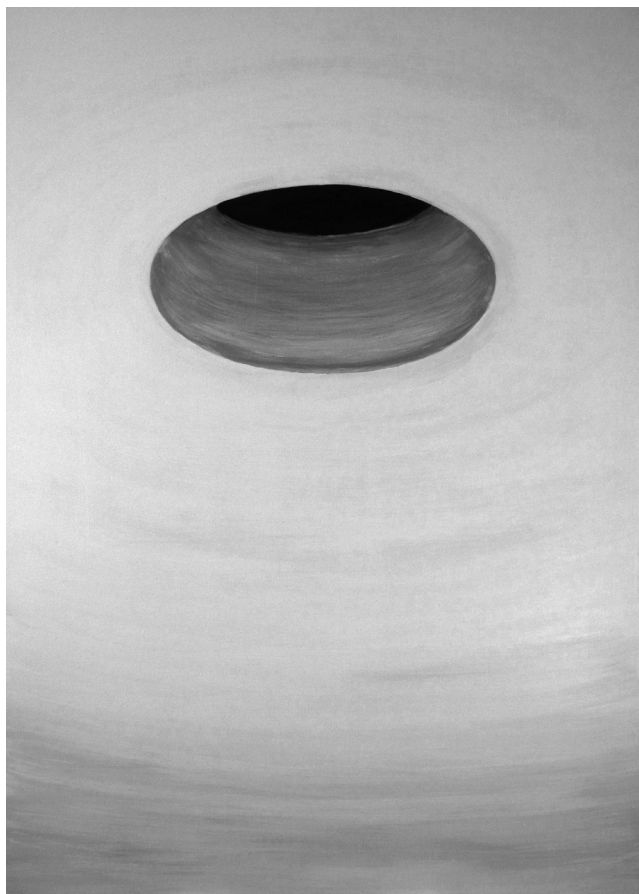
egyetlen sort sem olvashat
a millió vérszívótól,
a viszkető csípésekért
semmilyen vers sem kárpótol,

séta közben három bögöly
támadja a térdkalácsát,
nem mondhatja partnerének:
Hadd öleljem át magácskát!

Költő vagy te, csak szeretet
– írja Babits –, na de vajon
szereted-e a legyeket?
Kisegérként a karvalyon

mit szeressek én, a költő,
minek nekem buja delnő,
ha a testem csupa sebhely
s fejem körül szúnyogfelhő;

hogyne, a lét meg a lélek,
örök szférák, vég és köztes,
de a száz légy, ezer szúnyog
rohadjon meg mind az összes!

Erdész Erika: Fény II. (tojástempera, füst, 70x50 cm, 2017)